

## Arrest

nr. 265 106 van 8 december 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX  
Akkerstraat 1  
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 mei 2021 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in functie van haar echtgenoot, overeenkomstig de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 mei 2021 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

## **"BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF**

*Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*

*is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 28.01.2021, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:*

*[...]*

*om de volgende reden onontvankelijk:*

*Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*De advocaat haalt volgende elementen aan waarom betrokkene de wettelijke procedure niet kan doorlopen om zich in België te vestigen : nl. de jonge leeftijd van het kind (geboren in België op 12.05.2020). Het feit dat het momenteel niet aangewezen is om te reizen gezien de pandemie. De advocaat haalt ook aan dat er in Albanië geen Belgische ambassade is en betrokkene voor de aanvraag van een D-visum genoodzaakt is uit te wijken naar Bulgarije.*

*Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 02.07.2014 als minderjarige het statuut van vluchteling heeft aangevraagd dat haar op 06.05.2015 geweigerd werd met een bevel het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg echter wel de tijd tot 30.06.2015 om haar schooljaar af te maken. Op 30.07.2015 diende zij echter opnieuw een asielaanvraag in die wederom werd geweigerd.*

*Op 21.03.2016 dient betrokkene een aanvraag tot verblijf in als student. Deze aanvraag werd eveneens geweigerd en betrokkene werd op 26.04.2016 in kennis gesteld van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend door betrokkene tegen die laatste weigering werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12.02.2018 verworpen.*

*Al die tijd heeft betrokkene nooit gevolg gegeven aan het bevel dat haar reeds op 06.05.2015 werd afgeleverd. Niettegenstaande betrokkene geen recht had op verblijf besloot ze op 24.03.2017 toch een wettelijke samenwoning af te sluiten met een man die verblijfsrecht had in België, nl. C.F. – [...].*

*Een paar jaar later, nl. op 12.05.2020 werd hun eerste kindje geboren.*

*Uit deze verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl zij zich uitgerekend hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkene was zich bewust van haar illegale precaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf nadat haar aanvragen tot verblijf geweigerd waren. Deze redenering is de zaken op zijn kop zetten, uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen.*

*Het feit dat zij wettelijk samenwonende is en haar partner verblijfsrecht heeft, geeft geen automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving.*

*Haar partner kan hier ondertussen perfect verder blijven werken en via de moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens haar afwezigheid contact houden met hem. Hun kindje dient geen belemmering te zijn voor het al of niet kunnen werken tijdens de afwezigheid van mevrouw, want het staat haar vrij haar kind mee te nemen. Nergens uit het dossier blijkt immers waarom het kind geen reisdocumenten zou kunnen krijgen bij hun autoriteiten. Bovendien betekent een tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder niet dat men niet meer zou kunnen functioneren als een gezin. Ook andere gezinnen worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en dienen hier ook een oplossing voor te vinden.*

*Anderzijds wordt het hoger belang van het kind niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder want in dit geval kan betrokkene contact blijven onderhouden met haar partner/vader via de moderne communicatiekanalen.*

*Dat er in Albanië geen Belgische ambassade is om een D-visum aan te vragen en mevrouw de aanvraag in Sofia (Bulgarije) moet indienen, ontslaat haar er niet van de wettelijke procedure niet te moeten volgen.*

*Daarenboven hoeven onderdanen van Albanië niet voorzien te zijn van een visum om België binnen te komen. Mevrouw kan naar Albanië! reizen, daar lang genoeg blijven zodat ze België terug binnen kan komen onder de voorwaarden van artikel 6 van de wet. Zij kan hier dan 90 dagen op een periode van 180 legaal blijven. Tijdens dit legaal verblijf in België kan betrokkene een aanvraag gezinshereniging opgestart, mits het voorleggen van alle nodige documenten en zonder dat beroep moet gedaan worden op buitengewone omstandigheden.*

*Er wordt niet aangetoond waarom deze optie niet mogelijk is voor het gezin.*

*Een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijfsrecht heeft om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijfsrecht heeft betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Vandaag de dag zijn er voldoende middelen om contacten te onderhouden.*

*Tevens kan betrokkene de covid-pandemie niet invoeren om het verblijfsrecht in België te bekomen gezien ze reeds lang voor het uitbreken van die pandemie het land had dienen te verlaten. Bovendien zijn de coronamaatregelen ivm reizen slechts van tijdelijke aard."*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

*"2.3.1. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDVERPLICHTING IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET^ IUO. ARTT. 3 EN 28 VAN HET KINDERRECHTENVERDAG IUO. ART. 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE IUO. ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (= HIERNA AFGEKORT: EVRM)*

## 4.

*Verzoekster heeft middels schrijven aan verwerende partij uitdrukkelijk ter kennis gebracht dat zij samen met haar partner een jonge dochter heeft op Belgisch grondgebied.*

*Het dochtertje A. werd geboren op 6 mei 2020 en is thans net 1 jaar geworden. Gelet op de jonge leeftijd van A. is het zonder de minste twijfel wenselijk en noodzakelijk dat zij niet langdurig wordt gescheiden van één van de ouders teneinde het normale verloop van het hechtingsproces niet in het gevaar te brengen.*

## 5.

*Waar de bestreden beslissing de verplichting voor verzoekster creëert om terug te keren naar het land van herkomst heeft de beslissing onvermijdelijk weerslag op A.*

*De vader van A. werkt immers op Belgisch grondgebied en kan verzoekster en dochter niet gedurende 90 dagen vervoegen in Albanië zodat de door verwerende partij voorziene wijze van indiening van de aanvraag onvermijdelijk een langdurige scheiding tussen vader en dochter impliceert (cfr. infa).*

*Aldus vinden volgende artikelen toepassing.*

*Artikel 3 Kinderrechtenverdrag:*

*7. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of de ge worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepaling van het Kinderrechtenverdrag heeft directe werking. (Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 14 § 6: ‘Article 3, paragraph 1 creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a Court’)

Het Comité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions — by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 5 § 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

5.

In de motivering van de bestreden beslissing lijkt verwerende partij voorbij te gaan aan de verplichting voor verzoekster om in elk geval 90 dagen terug te keren naar het land van herkomst.

Ofwel keert verzoekster immers terug naar haar land van herkomst om na 90 dagen met het biometrisch paspoort terug naar België te reizen om de aanvraag bij de burgemeester in te dienen, ofwel dient verzoekster zich naar de ambassade te Sofia te begeven om aldaar de aanvraag gezinshereniging in te dienen, in welk geval zij eveneens dient terug te keren naar het land van herkomst, aangezien verzoekster immers niet van België naar Sofia kan afreizen aangezien zij langer dan 90 dagen in de Schengenzone verblijft, en aldus eerst 90 dagen dient terug te keren naar het land van herkomst alvorens de Schengenzone opnieuw te kunnen binnen reizen.

Een periode van 90 dagen verwijdering impliceert een langdurige scheiding tussen verzoekster en de dochter enerzijds en de vader anderzijds.

Verwerende partij gaat wel erg licht voorbij aan deze scheiding gedurende een periode van drie maanden (verwijzende naar “andere gezinnen die hiermee geconfronteerd worden” en de mogelijkheid van “contact via moderne communicatiekanalen”).

De verwijzing naar situaties van andere gezinnen is niet dienstig aangezien elke dossier individueel dient beoordeeld te worden. In casu is de dochter net 1 jaar geworden en heeft zij alle belang dat zij niet wordt gescheiden van haar vader gedurende een periode van 3 maanden hetgeen het normale hechtingsproces ernstig zou verstoren en in het gedrang zou brengen.

Ook de verwijzing van verwerende partij naar de moderne communicatiekanalen kan niet worden aangenomen en kan niet in overeenstemming worden gebracht met de verplichtingen voor de Staat die voortvloeien uit art. 8 .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds bij herhaling dat het recht op een gezinsleven het recht inhoudt om samen te leven, dat nl. één van de fundamentele elementen vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoeker wijst op het arrest van het EHRM dd. 16 april 2013, UDEH t/ Zwitserland, klachtnr. 12020/09 (eigen onderlijning):

53. Lastly, the Government claimed that the contacts between the first applicant and his two daughters would not be rendered impossible if he were to return to Nigeria. The Court observes that, in a decision of 25 January 2011, the Federal Office of Migration imposed on the first applicant a ban on entering Switzerland with effect until 26 January 2020. As to the possibility for the applicants to request a temporary or indefinite suspension of the expulsion measure, a possibility that arose from the said decision (see paragraphs 18 and 21 above), the Court takes the view that, even if the competent authorities were to grant such a request, the temporary measures could by no means be regarded as replacing the applicants' right to enjoy their right to live together, which constitutes one of the fundamental aspects of the right to respect for family life (see, *mutatis mutandis*, *Agraw v. Switzerland*, no. 3295/06, § 51, and *Mengesha Kimfe v. Switzerland*, no. 24404/05, §§ 69-72, both of 29 July 2010).

Het Hof oordeelt aldus uitdrukkelijk dat het recht om samen te leven een fundamenteel element vormt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In haar noot m.b.t. dit arrest overweegt wijlen prof. S VAN WALSUM (Jurisprudentie Vreemdelingenrecht, aflevering 10/2013, JV 2013/246)

Dergelijke incidentele bezoeken, voor zover ze al tot de reële mogelijkheden behoren, kunnen nooit als compensatie gelden voor de inbreuk die zou worden gemaakt in het recht om samen te leven, dat een van de fundamentele elementen vormt van het recht op respect voor het gezinsleven. Dit zie ik zelf als een belangrijke overweging omdat wel eens wordt gesteld dat moderne communicatiemiddelen, zoals skype of e-mail, het mogelijk maken om gezinsleven op een afstand te voeren. Hiermee geeft het EHRM aan dat het recht om in elkaars fysieke nabijheid te fin, wezenlijk is aan het recht op respect voor het gezinsleven.

M.a.w.: het recht om in elkaars fysieke nabijheid te verblijven is een fundamenteel aspect van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zodat verwerende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar de aanwezigheid van moderne communicatiemiddelen in een poging om haar motivering in overeenstemming te brengen met art. 8 EVRM.

Dit geldt a fortiori voor een dochter van nauwelijks 1 jaar oud die een bijzondere hechting heeft met haar vader, en die (o.a.) in het kader van een normaal hechtingsproces alle belang heeft bij de fysieke nabijheid van haar vader, dhr. C. De "moderne communicatiekanalen" vormen hiervoor geenszins een valabel surrogaat.

In de bestreden beslissing wordt aldus niet op ernstige wijze rekening gehouden met het belang van de minderjarige dochter. Met recht en belang van het kind op regelmatige en persoonlijke betrekkingen en een rechtstreeks contact met haar beide ouders (cfr. art. 24.3 van het Kinderrechtenverdrag) wordt door verwerende partij in casu helaas eerder geminimaliseerd dan gerespecteerd."

3.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent nu zij deze inhoudelijk tracht te weerleggen. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° [...];

2° [...];

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° [...].

In casu oordeelde verweerder dat verzoekster niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar het vereiste visum aan te vragen. Verzoekster voert echter aan dat haar eenjarige dochter en partner in België verblijven en dat verzoeksters terugkeer naar haar land van herkomst het bindingsproces met haar kind in gevaar zal brengen. Verzoekster beroept zich hierbij op de schending van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster tijdelijk dient terug te keren naar haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving. Verweerder wijst erop dat het verzoekster vrijstaat om haar dochter mee te nemen of om met haar contact te houden via moderne communicatiemiddelen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het hoger belang van het kind hierdoor niet geschaad wordt.

Uit haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster het niet eens is met bovenstaande beoordeling. Zij voert aan dat waar verweerder motiveert dat verzoekster contact kan houden met haar dochter en partner via moderne communicatiemiddelen, betoogt verzoekster dat deze redenering niet in overeenstemming is met de verplichtingen voor een staat die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds sinds 2014 verblijft op het grondgebied. Zij werd echter nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, waardoor de onderhavige zaak een situatie van eerste toelating betreft. Verzoekster diende te weten dat zij haar gezinsleven heeft uitgebouwd in een precare situatie. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekster reeds tweemaal het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar hieraan geen gehoor heeft gegeven. Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat, wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een *fait accompli*-scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108 en 114). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 101). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er niet in alle redelijkheid van haar verwacht kan worden dat zij tijdelijk terugkeert naar Albanië. Verzoekster toont niet aan dat haar partner en dochter haar niet tijdelijk zouden kunnen vergezellen of dat zij voor een tijdelijke periode hun gezinsleven niet zouden kunnen onderhouden door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen. Verzoekster maakt duidelijk dat zij het niet eens is met verweerders beoordeling, doch toont zij met haar betoog niet aan dat haar gezinsleven een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om terug te keren naar Albanië. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijkt uit de bovenstaande bespreking van artikel 8 van het EVRM dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing het gezinsleven en het belang van het kind miskend heeft.

3.4. Daar waar verzoekster wijst op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient opgemerkt te worden dat dit verdrag geen directe werking heeft. Verzoekster kan er zich dan ook niet dienstig op beroepen.

Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT